

Alapvető szellem, a kereszténység.

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: March 22, 2019, 12:41 pm

Dones Albert

Természetesen meg kell érteni a kereszt szimbólumát is, de a döntő magának a kereszténységnek a megértése az megvalósítása. A kereszténység a létezés alapvető szelleme. Szellem, mint irányony, szellem, mint kivetelés, szellem, mint lehetőség, szellem, mint a valóság észlelése, szellem, mint feladat. Milyen egységlógikai vonatkozásai vannak, abban az értelemben, hogy a kereszténység csakis egységlógikai valósághoz vezet. Így a kereszténység egyszersmind a legmagasabb fokú szabadság lehetőségének is megalapozó szelleme.

Ma már nem lehet kereszténységen kívül gondolkodni. Ami ugyanazt jelenti, hogy nem lehet egységlógikán kívül gondolkodni. Mindez azt jelenti, hogy mindenki így is, így is gondolkodik? Talán sem. Vagy azt jelenti, hogy a kereszténység kikerülhetetlen keresztény? Ezt sem jelenti. Szokták mondani, hogy a kereszténység lehetőség. Valahogy így is kell érteni, persze a lehetőség metafizikai fogalmának alaposabb tisztázása mellett.

Azt is tudni kell, hogy a kereszténység nem történelmi produktum. Nem zárja ki a történelmet, de nem szabad csak merőben történelmi korszak-jelleget adni neki, mert komoly azaz komolytalan félreértések keletkeznek. A kereszténység átvilágozza a hagyományt, a történelmet, a racionalitást, a szellemet, nem zárja ki semmit, hanem mindent az értelemszerűen helyezi, megért, megismer az a megfelelő helyre tesz.

A kereszténységnek az egyik lényegi vonása, amint ez már a kereszt szimbolikájában is látható, miszerint az fontos létezési megnyilatkozás talánlkozik, mármint a vízszintes az a függőleges, egy pontban metszik egymást, jelezve az azt, hogy a bbrül van itt szűz, mint az az vonal merőben reprezentációja. A központi keletkezik, centrum, világossá válik, hogy nem csak hogy van valami az az vonalnak egymáshoz, hanem elszakthatatlanul egymáshoz tartoznak. Maga a kereszt így egy metafizikai szimbolikus alakzat, egy kör, létezési alapkövet. Nem csak annyit mond el, hogy ami fent van, megfelel annak, ami lent van az fordítva, hanem azt is, hogy az egész itt van. A létezés egésze itt van. Amit a hagyomány mond, mármint a metafizikai szellemi hagyomány, az a vertikális mentén mozog, vagyis a világban inkább ezt a látmozgást kiveteti, az egységlógika pedig integrálisan hozzá tudja rendelni ehhez azt, ami a vízszintes, horizontális látmozgás szerint nyilvánul meg. Ez így egyébként egyben a kereszténység szellemének is nevezhető. A kereszt észlelése az evilágot a metafizikai világgal, az egyetemes létezéssel. De nem így az észlelése, hogy csupán konexumokhoz hasonlatos észlelést kapcsok ráigzák egyik látmozgást a másikhoz, hanem úgy, hogy ebből az észleléstől a közből

egyetemes egység keletkezik, egy mindent megalapozó lét- és létezés-örtelem. Ráviden Ágy lehet kifejeteni a kereszténységet, a keresztet, az egységlogikát. Most vizsgáljuk meg azt is, hogy a személynélben ennek milyen jelentésmérete van.

Ha a kereszt metafizikai komplexumból indulunk ki, akkor azt lehet mondani, hogy az egyes ember, a személy ennek a komplexumnak a segítségével az életet Ássze tudja kapcsolni az egyetemes létezés egyetemességével, az egyetemes erővel. Vagyis az egyes emberből valamilyen, fogalmi szavakkal előg nehezen kárírlható rhatás aritmológiai Átlányegelőltés folytán hármas ember keletkezik, természetesen a szíjok metafizikai örtelemében véve. Nem atomizált egyénként kell hányádnia tovább; ellányegtelenedett hátkáznapi Álete során, hanem a személy, a kárzÁsság és az egyetemes létezés egyelőttlétezésbe Áopik be. Ezt jelenti a hármas. Trinitárius transzszubstanciáció, Átminúselőltés. A komplex mindezt a megvalósítás-thatásig kárírlóbe vonja. Mindez valószínű, sőt az egyedelőli valószínűség és Árdekes módon mégcsak egy lehetésméregkét van jelen szíjmunkra.

A kereszténység, mint a létezés egyetemes alapszellemét jelentő létmód nem erőszak. Aki ennek szellemében akar élni, ugyanezt az erőszakmentes magatartást kell felvennie. Ez az a pont, ahol vaskos félreértések keletkeznek. Helyesebben csak az egyik félreértési pont, mert gyakran sok-sok ilyen pont Ásszeadásaköppen félre van Ártve az egység kereszténység, ilyen félreértett formában van kárírvetve s egyéltalán nem csoda, ha Ágy nem is szélel-t meg senkit igazán. Az erőszakmentesség nem a jál-rosszul megkonstruált tolerancia fogalmából vezethető le, sem pedig a hagyomány ahimszának nevezett nem-Ártásból, akinek elszánt kárívetője esetleg még sokkal sepereti vagy seperetnél a hangyákat félre Átjából, nehogy színdőka ellenőre halálosan Ártson szegény rovaroknak, amint rájuk Áopik. A toleranciát, amely nem mindig, de nagyon gyakran még sok hályeságának, gátlástalanságának Ásszeszorított fogakkal való eltérését jelenti, nemrégiben egy filozófus is fejtegette, egészen kritikusan, egészen leleplezően, és szerintem, egészen jál. Á is rámtutatott arra, hogy egy erőltetett magatartás-eltérésről való van széles és paradox módon sok esetben arra szeretne rákárítelezni embereket, hogy még sok intoleranciájával szemben toleránsak legyenek. Abszurdum, logikátlanság. Az erőszakmentesség mégst jelent.

Az erőszakmentesség sokkal egyetemesebb örtelemben Ártendő itt, a kereszténységnek.

Az erőszakmentesség azt jelenti, hogy a kárzÁsságban nem lehet erőltetni olyan Áletprogramokat, rendszereket és még sok szíjmára kárítelezőnek tartani, amit Ánkényesen vagy bizonyos izolált ördekektől főtÁttten találunk ki. A kereszténység nem stratégia, nem Ázletpolitika, hanem az emberi létezés egyetemes bázisa. A személy, a személyek legbensőbb szellemi-lelki dimenziójában Árlelődik a kereszténység alapállása, magatartása, de nem Ágy, mint egy spontán folyamat. Ráj kell Ábredni erre a lehetésméregre, amely tulajdonköppen az egyedelőli reális lehetésméreg és erőfeszítés-tesztet kell hozni, hogy az egyetemességnek arra a fokára emelkedjünk, amit a kereszténység jelent.

A kereszténység nincs ellentétben sem a metafizikai szellemi hagyományokkal, sem a tártonetiséggel. Sőt, nagyon sok a kárzÁsság elem a hagyományokkal, vagyis az Ási szellemi metafizikai hagyományokkal. Ami az Áberséget, az egyetemes morált, az isteni mivoltunkat illeti, tárkÁletesen megegyezik a hagyomány legtisztább tudásával. A kereszténység azonban meghaladja univerzalitásában a hagyományt. Ebbe most nem megyek bele, nem e tanulmány célja, hogy alátámasszam ezt az állást. Ráviden csak annyit, hogy a hagyomány aritmológiaja és a kereszténység aritmológiaja eltér, ez pedig jelzi a kétük kárzÁtti lényegi kárírlóÁnbséget. Ás azt is tudjuk, hogy az egységlogika, amely a kereszténységnek felel meg, integrálja a hagyomány aritmológiaját, látástmódját, gondolkodását. Amennyibe integrálta, mégpedig Ágy van, akkor ebből egy örtelemen kárívetkezik, hogy magasabb színvonalon van. Csak az tud

integrálni valamit, amely magasabb számvonalon van annál, amit integrál. De a kereszténység nem zárja ki a társasági életet, amelyben a mai világ, a mai emberiség mozog, él, hanem azt is integrálja. Az egységlogika ezért is trinitárius, társasági. Mit jelent ez a mindennapjait átalakító ember életében, személynélre vonatkoztatva?

Azt, hogy életfeladataink, a család, a párkapcsolat, a házasság nem valami szociografikus viszonylatokban kimerül a létezésben, hanem egyetemes karakterek van, mint ahogy ez az asztrológiában világosan látszik. Vége annak az eladatlan paradigmának, hogy az ember kicsi, társasági, egy szocio-kulturális determináció merül fel a leggyakoribb tényezőket mozoghat csak, nem tudhat semmit a saját problémájáról, amely egyenesen személynélre hat, akkor választ csak az adott problémák között kompetens szaktekintélyt kaphat. Ez a mondat nem int az senki ellen, hanem azt jelenti, hogy az ember hirtelen olyan mindentudó lett, hogy már nincs is számára semmilyen problémája, tekintve. A dolog marad a világban, nyilván, hogy valamivel kapcsolatban, amiben társasági kapcsolat vagyunk, a társasági életben is olyan társasági életben, ahol élnek az illető problémájához, mert éppen ezzel foglalkoznak. Viszonybeli választás van számára. Megválasztásban van a személynélre az tudás viszonya, a tudást birtokló ember viszonya, majd kezd lenni magának a tudásnak az értéke, a szerepe. Mindez persze nem mindenhol tapasztalható, csak annyit lehet mondani, hogy erősségében vagy egy ilyen tendencia. Ma már sok tudós ki meri mondani, hogy az emberi tudat, az emberi gondolkodás erősen hat a valóságra, az ember nem csupán csak egy tudomásulve tudattal rendelkező lény, amely csak reagálni képes bizonyos ingerekre.

Beláraszul, a személynélben értelmez a kereszténység megvalósulását, a választás lehetősége. De ez csak akkor, ha az illető személynélre értelmez. A kereszténység nem egy akaratlanul, véletlenül bekövetkező állapot vagy folyamat. Tudatos, nyitottság, szabad elhatározás, kardinális. Társasági életnek kell az elás az elás be kell lenni, mennyire számk voltam gondolkodásban, személynélben, tudásban, látszóban. Azt is be kell lenni, hogy amit addig magatartásnak neveztem, azt tisztázni kell magamban, újra kell értelmezni, gondolnom az egészet. Azt is be kell lenni, hogy amit eddig tennitudásnak hittem, lendületnek, a cselekvések helyénvalóságának az intenzitásának, az is korrekcióra, újrahangolásra szorul. Mindez nem egy alkalmazkodás. Ha az lenne, akkor az embernek számk-tenie kellene társasági életben társasági életben, de itt pontosan arról van szó, hogy társasági életben, intenzívabb életben, erősebb életben, tapintatosabb, oldottabb, komolyabb, társasági életben, ezek a sorok csak azt voltak hivatottak elvezetni, hogy a személynélben hogyan járunk a kereszténység, mint feladat. A kereszténység a létezés univerzális bázisa, de az emberiségben a legmagasabb a személynélre tevének, mármint nem a társasági élet felépül alakul a kereszténység az egyes személynélre felépül, hanem a személynélre felépül valószínűleg meg az a társasági élet-képzet, amelyet keresztény társasági életnek, egyháznak lehet nevezni. A kereszténység az ember által felveendő magatartás, alapállás, de az a logika, ami a kereszténységnek megfelel, az egész létezés bázisát képezi. Erre járunk ráj lassan-lassan, természetesen a maguk megkínálását, a valószínűleg kutatás tudások is. Ez az egységlogika. Lehet olyan metafizikai irányítást, amely a legfontosabb szavak mentén fejt ki azt, ami mindenkire érvényes. Ezek nemcsak szavak, hanem egyben létezésük is, a valószínűleg megalapozó létezés. Ilyen a szeretet, az értelem, a szabadság, a tudat, a felelősség. De ez nem szakadhat el attól az irányítástól, amely ezeket az egyetemes létezésüket a személynélre variálás társasági életben képes társasági életet, értelmezni. Ilyent az asztrológiában lehet, a személynélre, számk-életi horoszkóp értelmezésével. Ha nem is a társasági élet, de egy társasági életben majd számára, hogy miért fogadható el az asztrológia a keresztény alapállás megvalósulását.

szolgálatában álló hiteles, igaz tudásnak.